

Z plnosti srdca hovoria ústa

Dvaja zaľúbení sedia na brehu rieky. Nič nehovoria. Pozerajú si do očí, vnímajú svoje teplo, tlkot srdca i krásu duše a všetkému rozumejú. Nepotrebujú slová. Ba naopak, niečo povedať by znamenalo narušiť pokoj a súlad, ktorý je medzi nimi.

Je tu ale aj druhý obraz. Dvaja, ktorí sa mali radi teraz ticho sedia. Nič nehovoria. Tí, prví nepotrebujú reč, lebo sú tak blízko seba, že vedia počúvať dušu a tí druhí, zasa sú tak vzdialení, že niet o čom sa rozprávať a rozchádzajú sa.

Slovo vychádza zo srdca. To, čo je v srdci, to srdce povie navonok. Ale ako to, že tí, ktorí sa mali radi, a boli jedno sú teraz od seba vzdialení? Odpoveď nám dajú dejiny. Babylonská veža. Tu si povedali jeden druhému: „Podme, narobme tehál a vypálme ich v ohni!“ Tehly im slúžili namiesto kameňa a asphalt namiesto malty. Potom povedali: „Podme, postavme si mesto a vežu, ktorej vrchol bude siahat' až do neba, spravme si tak pomník, aby sme sa neroztratilí po celej zemi!“ Tu zostúpil Pán, aby videl mesto a vežu, ktoré stavali ľudia, a povedal: „Hľa, sú jedným národom, všetci majú jeden jazyk. Toto je začiatok ich činov a veru neodstúpia od toho, čo si zaumienili urobiť. Podme, zostúpme a pomáľme tam ich jazyk, aby nik nerozumel reči druhého!“ A takto ich Pán odtiaľ rozhnal po celej zemi a mesto prestali stavať.“ (Gn 11, 3-8)

Tieto slová nám chcú povedať jedno: Keď si človek začne stavať pomník, keď lásku vystrieda pýcha, nastáva koniec súladu a počiatok nedorozumení, nepochopenia a vzájomných napätí. Človek ma príliš malé srdce, aby sa doň zmestilo všetko čo by chcel milovať. Buď miluje seba, svoju slávu a moc, alebo miluje niekoho iného. Vždy, keď človek začal zdôrazňovať seba a svoju veľkosť, zabudol na Boha i na svojho blížneho a zabudol i na nebezpečenstvo, ktoré mu hrozilo.

Človek nie je stvorený a stavaný tak, aby zdôrazňoval seba a svoju veľkosť, ale je už od stvorenia povoláný do služby lásky. A tak všetko čo robí nech robí tak, aby to odrážalo veľkosť lásky a nie veľkosť jeho osoby. Preto už aj Cicero povedal: „Čím je niekto vyššie postavený, tým pokornejším sa má ukázať.“ Áno, čím ide človeku viac o seba, tým menej si všíma druhých. Čím viac zdôrazňuje seba, tým viac odsúva druhých zo svojho srdca. Bola to pýcha, ktorá spôsobila, že sa ľudia rozišli. Ona bola na počiatku ich stavania veže. Veža, ktorá mala byť ich pomníkom. Veža, symbol ich moci a schopnosti. Veža, ktorá dosiahne nebo a bude znamením, že človek má moc, ako Boh, lebo je ako Boh.

Bola to pýcha, ktorá rozdelila ľudstvo. Prestali si rozumieť. Bol to trest za pýchu a ten zostáva i podnes. I dnes je pýcha a zdôrazňovanie seba dôvodom rozchodu. Koľko pomníkov, veží, stĺpov a brán si postavili už národy. Pre jedných znamenali tieto pomníky veľkosť, pre druhých poníženie. Koľko ľudí stavalo domy, vysádzalo záhrady a vinice, budovalo niečo čo malo byť spoločné, ale skôr než to stihli dokončiť, rozišli sa, rozviedli sa.

To, čo nás navzájom spája nemôžu byť veci, ale je to duch. Je to láska medzi nami. Iba ona má schopnosť vytvárať jednotu, budovať domov a dávať človeku istotu a pokoj. Láska dáva schopnosť chápať druhého, rozumieť mu, skloniť sa k nemu... Ona dáva človeku schopnosť zastaviť sa, pozrieť sa do očí a načúvať hlasu duše. Ona vytvára ten najkrajší domov a stavia ten najväčší pomník života. Ak by ona nebola, na jej miesto prichádza sebazdôrazňovanie, sebaľútosť a sebeláska a potom už niet miesto pre toho druhého. Niet miesto v mysli a ani v srdci, lebo človek má iba jedno srdce a iba jeden odmeraný čas, ktorým disponuje. Ak ho nevyužije pre službu lásky, ak ňou nenaplní svoje srdce i skutky, tak potom niet už pochopenia a niet spoločnej reči. Vtedy sa rozchádzame, lebo máme pocit poníženia, krivdy, dostávame strach a uzatvárame sa do seba. Pán Boh na základe pomätenia rečí ukazuje aká je zlá pýcha a aká je dôležitá láska, ktorá ma prenikať naše skutky a naše vzťahy. Keď sa zo srdca stratí láska, prejaví sa to v slovách, ktoré už nie sú také pekné, ale skôr hnevliivé a spôsobujúce nepokoj a krivdu. Iba občas čosi prehodia. Každé ich slovo vytvára napätie a spôsobuje nepokoj a krik. Každý hľadá do svojho vnútra ohrozený, sklamaný alebo zúfajúci. Tam, kde láska prekvitá nie sú potrebné slová a rovnako nie sú potrebné tam, kde sa láska stratila.

Ladislav Horváth

Pred krájaním chleba

Teplá vôňa čerstvého chleba
a svit v detských očiach.

Okrúhly bochník
tróni na stole.
O chvíľu opatrne ho uchopia
láskavé ruky matky.

Ľavá ho pritisne k srdcu a pravá
jemne zotiera z neho
imaginárnu smietku.

Tepló rúk a chleba
sa navzájom prelína.

A potom kuchynským nožom
rozvážnymi ťahmi
na spodnú časť načiara
znamenie spásy.

Každý deň čítam si z kôrky
matkínu modlitbu.

Už iba smiešni sú v poriadku

V obchodných domoch sa stali módou takzvané akcie. Tovar náhle zlacnie, aby sa vypredal. A vtedy je veľký nával... Podobne býva niekedy v „akcii“ aj Pán Ježiš. Aspoň tak sa k nemu správame. Býva to na veľké sviatky, napríklad na Vianoce alebo na Veľkú noc. Čo sa vtedy deje? Celý kostol ide na sväté prijímanie. A bol by to veru poriadne čudný katolík, keby zostal stať na chóre alebo sedieť v lavici. Čo je to za človeka? Čo je to za kresťana — nevie, čo sa patrí? Všetci idú na prijímanie, iba on nejde. Že sa nehanbí! Pán Ježiš je vtedy akoby „zlacnený“, hoci je to ten istý Pán ako počas roka, keď sa situácia mení na opačnú. Ťažko je niekedy ísť na sväté prijímanie pod tlakom okolia, ktoré sa pýta, čo si to ty za kresťana, keď chodíš aj inokedy a nie iba na Vianoce. Preháňaš, pretvaruješ sa, robíš sa svätým? O čo ti ide? Pripúšťam, že je to možno viac problém dediny ako mesta, ale je pravda, že tento jav nám hovorí o niečom, čím trpíme všetci: často robíme niečo nie preto, lebo sme o tom presvedčení, ale preto, lebo to tak robia aj druhí. A to je fakt, ktorý sa prejavuje všade. Masa ľudí okolo nás nám môže byť veľkou prekážkou. Z toho plynie jedno dôležité upozornenie: pozor na zástupy, nemožno ich považovať za oporu. Mohli by sme povedať, že Kristus sa im vyhýbal a nikdy sa o ne neopieral.

V evanjeliu siedmej cezročnej nedele čítame o tom, ako zástup, ktorý bol okolo nášho Pána, bránil komusi dostať sa do osobného kontaktu s ním. Bol to porazený človek, ktorý sa s ním potreboval stretnúť, ale nedalo sa, lebo Pán učil v dome a bolo tam už toľko ľudí, že ani pred dverami sa nenašlo miesta. Ako jediná možnosť sa ukázalo rozobrať strechu a spustiť človeka dnu. Aj to tak spravili a on odišiel uzdravený na duši i na tele.

Je pekné vidieť okolo seba zástupy ľudí, ktorí prišli počúvať Božie slovo. Je pekné a povzbudivé, ak môže kňaz ohlasovať evanjelium v preplnenom kostole. Ale nebojme sa aj priamo spýtať na účinnosť takéhoto ohlasovania a pozrieť sa na zástupy ako na niečo, čo je veľmi prechodné a neisté, ba niekedy môže dokonca brániť blízkeho kontaktu s Kristom. Áno. Zástup nám môže pomôcť priblížiť sa k nášmu Pánovi, no na druhej strane nám môže veľmi brániť osobne sa s ním stretnúť. A život kresťana nieje v priblížení, ale v stretnutí sa s Kristom. Pri stretnutí sa vždy treba oddeliť od zástupu a vykročiť svojím vlastným krokom. Aj vtedy, keby to malo byť trebárs cez strechu.

Nebojme sa byť čudnými. Nebojme sa byť smiešnymi. Veď ako pripomína básnik Milan Rúfus, už iba smiešni sú v poriadku...

MARIÁN BUBLINEC

Prehnaný záujem o peniaze

Peniaze sú samy o sebe dobré.

Pre väčšinu ľudí znamenajú peniaze každodenný chlieb, prostriedok na prežitie.

Všetci ich chcú mať a je to správne.

Ale keď ich chcú mať všetci čo najviac, začínajú nezhody.

Keď sa peniaze stanú idolom, svet sa mení na džungľu, ktorá postupne prerastá aj do ľudských srdc.

Človek sa peniazom klania a zosmiešňuje sa. Peniaze sú príčinou rozpadu rodín a priateľstiev. Ľudia sa kvôli peniazom bijú a stávajú sa vrahmi. Peniaze robia z ľudí banditov a vykorisťovateľov. Honba za peniazmi v nás vo väčšine prípadov udúša ľudskosť.

Človek, ktorý má iba peniaze, nestojí ani za deravý groš.

Ľudia sú cennejší ako peniaze.

Oveľa dôležitejšie než to, čo máme, je to, čím sme.

Robíme si prílišné starosti o peniaze a nezaujíma nás radosť ľudí.

A preto je medzi ľuďmi viac peňazí ako radosti.

Peniazmi nikdy nezaplatíme to najdôležitejšie: teplo, vďačnosť, domov a priateľstvo.

Viac než peniaze potrebujeme lásku. Iba láska nás robí ozajstnými ľuďmi. Láska je sila, ktorá prináša šťastie.

Phil Bosmans „Kľúč štastia“

Sväté omše v 7. týždni cezročného obdobia

21.II. utorok

18.00 + Mária Magdaléna Burdanová (1.výr.)

22.II. streda

18.00 + František Tibenský, manž. a rodičia

24.II. piatok

18.00 + Matej Jarábek, manž.Mária a ich deti a zaťovia

25.II. sobota

11.00 Poďakovanie Božskému Srdcu a Panne Márii za 60 rokov požehnaného manželstva

18.00 + Ferdinand Huk a manž.Anna

Upratovanie kostola č.d. 421 - 455

26.II. 8. nedeľa v cezročnom období

8.00 + Jozefa Macáková a rodičia

9.15 Poďakovanie za Božiu pomoc

Liturgický kalendár

20.II. pondelok sv.Eleuter, biskup, bl.Hyacinta Martová

21.II. utorok sv.Peter Damiani, biskup a učiteľ Cirkvi

22.II. streda Katedra sv.Petra apoštola

23.II. štvrtok sv.Poolykarp, biskup, mučeník

24.II. piatok sv.Modest, biskup, sv.Matej

25.II. sobota sv.Valburga, opátka, sv.Alojz Vesiglie

Zjavenie a viera nás nabádajú, aby sme o tajomstve Boha, Otca milosrdenstva, neuvažovali len abstraktne, ale aby sme sa v Kristovom mene a v spojení s ním k tomuto milosrdenstvu utiekali.

Ján Pavol II.

Denne nám ich ponúkajú - na stránkach farebných časopisov i vo víkendových reláciách rozličných televíznych staníc. Máme možnosť obliznúť zo smotánky, ktorá sa chtiac-nechtiac zdá akási kyslá. Celebrity - aspoň tak ich nazývajú. Po slovensky slávne osobnosti.

Možno práve preto sa čoraz viac používa cudzie pomenovanie pre ľudí, na ktorých sú často zaostrené kamery, lebo slovo osobnosť sa nám v podvedomí ešte stále spája s niečím iným, ako máme možnosť čítať v bulvárnej tlači.

Veď môže byť osobnosťou žena, ktorá sa rozvedie s mužom, zapudruje si prehlbujúce sa vrásky a začne

brázdiť v iných vodách - aspoň o desaťročie mladších? Nie, už nepomýšľa na sobáš, veď manželstvo je prežitkom, stiesňujúcou inštitúciou. A s jej mladučkým miláčikom si tak dobre rozumie! Tá istá „osobnosť“ hneď druhým dychom radí ženám, ako prekonávať krízy, ako byť stále in, a ako je pes lepším priateľom než človek.

O neveriteľnej láske na prvý pohľad zasa presvedča ešte donedávna bývala detská hviezda - samozrejme, že teraz už „osobnosť“. Pritom nezabudne podotknúť, že do dotyčného krásavca šupla niekoľko pohárikov, aby sa jej podarilo túto lásku zdržať na noc u seba doma.

Aj príslušníci silnejšieho pohlavia môžu byť „osobnosťami“. Dôležité je vlastnícky držať popod pazuchu mladú „hviezdičku“ a povedať, že nám to spolu „výborne klapie“ už mesiac. To nič, že pred dvoma mesiacmi to klapalo s inou tváričkou. Aspoň bolo v prechodnom období o čom písať - o traume z rozchodu, o umeleckých hľadániach novej lásky, o...

O čom všetkom? Dozvedeli by ste sa to, ak by ste siahli po časopisoch preplnených tučnými nadpismi alebo pozerali televízne reklamy také odvážne, že pri ich sledovaní deťom zakrývate oči a zapchávate uši.

Sú však aj iné osobnosti - a netreba sa báť volať ich osobnosťami. Žiaľ, nik o nich nepíše. Veď koho už

Útok na Božie srdce

Ľudia, ktorí uverili v Božie milosrdenstvo, neprestávajú s veľkou vierou vzývať Božie srdce v prospech všetkých, ktorí toto milosrdenstvo najviac potrebujú. Hovorí o tom krásny príbeh zo života svätej Terézie z Lisieux.

Akýsi Pranzini zavraždil v Paríži dve ženy a mladé dievča. Vrah bol odsúdený na trest smrti. Verejnosť vrátane katolíckej tlače sa pohoršovala nad brutálnosťou vraždy a nad Pranziniho drsným a nekajúcim postojom. Všetci ho už, pochopiteľne, videli škarviť sa v pekle.

V tejto situácii Terézia ide „proti prúdu“ verejnej mienky a nasadí všetky duchovné páky na jeho záchranu. Neskôr napísala: „Za každú cenu som chcela zabrániť, aby sa nedostal do pekla. Na ten cieľ som použila všetky predstaviteľné prostriedky. Cítila som, že sama nezmôžem nič, preto som ponúkla Pánu Bohu všetky nekonečné zásluhy Pána Ježiša, poklady svätej Cirkvi a nakoniec som poprosila Celinu, aby dala odslúžiť svätú omšu na moje úmysly. (...) Túžila som, aby sa všetky stvorenia so mnou spojili a vyprosovali milosť pre vinníka. V hĺbke srdca som cítila, že naše túžby budú vypočuté. Aby som si však dodala odvahu na ďalšiu modlitbu, povedala som Pánu Bohu, že som si úplne istá, že odpustí úbohému nešťastnému Pranzinimu, že tomu budem veriť, aj keby sa nevyspovedal a neprejavil nijakú známku ľútosti. Tak som dôverovala v Ježišovo nekonečné milosrdenstvo!“ V deň popravy Pranzini vystúpil na tribúnu a chystal sa vložiť hlavu do otvoru gilotíny, keď sa akoby pod dojemom náhleho vnuknutia obrátil, uchopil kríž, ktorý mu kňaz podával, a trikrát ho pobožkal. Terézia dodáva:

„Potom jeho duša odišla prijať milosrdný rozsudok toho, ktorý vyhlasuje, že v nebi bude väčšia radosť nad jedným hriešnikom, ktorý koná pokánie, ako nad deväťdesiatimi deviatimi spravodlivými, ktorí pokánie nepotrebujú!“

Kateřina Lachmanová, „O milosrdenstve“

zaujíma manžel, ktorý, aby uživil rodinu, denne dochádza do práce do susedného mesta a naozaj v pote tváre zarába na chlieb? Ako môže byť zaujímavá matka štyroch detí, ktorá denne prežíva kolobeh starostlivosti o deti a domácnosť? Čo zvláštne je na mladých, ktorí sa dobrovoľne rozhodnú prežiť prázdniny v afrických slumoch, aby tam ukázali tým najbiednejším, že im na nich záleží? A prečo by sa malo písať o manželstve, ktoré bolo od svojho začiatku stále iba prvé a neokorenili ho nijaká nevera, a už vôbec nie nejaký rozvod?

A predsa tu ostane človek stát v úctivom úžase. Tá pravá osobnosť nie je ožiarená svetlom reflektorov, ale žiarou vlastnej duchovnosti prehlbovanej denným sebazapieraním a prácou na sebe. A hoci život podľa základných morálnych pravidiel zhrnutých do Desatora nie je verejne oslavovaný, je toho hodný.

Keby ste obľizli z tejto smotánky, chutila by vám oveľa sladšie.

KATARÍNA JANTÁKOVÁ

Zásah

Vyšetroval som raz dementnú pacientku. Na otázku, kde leží, keď okolo nej sú posteľe a v nich pacienti a ona sama je tiež chorá, odpovedať nevedela.

Ani na druhú otázku, aké je ročné obdobie, keď vonku lietajú včely, deti majú školské prázdniny a všetko kvitne, nevedela odpovedať.

Po tretej otázke, kto som ja, keď mám bielu košeľu, biely plášť, biele nohavice a biele topánky, pacientka chvíľu váhala, potom si ma obzrela a povedala: „Fešák.“

Inými slovami...

*Na objavenie krásy
nieje potrebný umelecký cit.
Niekedy na to stačí demencia.*

Na minútku s Maxom Kašparů – Inými slovami...“

bl. Dominik Lentini
25. február

„Ježiš je moje všetko,“ odkazuje kresťanom v treťom tisícročí pokorný kňaz z talianskeho juhu. Skutočne, všetkým jeho bohatstvom bolo kňazstvo, ktoré naplno realizoval.

Dominik Lentini sa narodil 20. novembra 1770 v Laurii v chudobnej, no zbožnej rodine. Rodičia vychovávali deti v kresťanskom duchu a vštepovali im lásku k Bohu. Ich príklad sa odrazil najmä na Dominikovi, ktorého od malička priťahovalo

duchovno a v pomerne mladom veku sa začal zaujímať o filozofiu a teológiu. Už ako štrnásťročný sa rozhodol pre kňazský stav. Hoci štúdiom v seminári si vyžadovalo dostatok finančných prostriedkov, rodičia synovi nebránili a usilovali sa splniť jeho túžbu. V roku 1793 prijal Dominik Lentini diakonát a o rok neskôr bol vysvätený za kňaza. Naplno sa vložil do služby evanjelizácie, spovedal, viedol katechézy. Ako ľudový misionár obchádzal okolité farnosti a ohnivo kázal. Jeho farníci ho nazývali anjelom pri oltári. V ťažkých časoch pre Cirkev, ktorá čelila vzráňajúcemu sa protináboženskému tlaku, dokázal pritiahnúť ľudí najmä osobným svedectvom. Silu čerpal z jednoty so sviatostným Ježišom, vo svojich kázňach sa opieral o Sväté písmo a náuku cirkevných otcov. Vzbudzoval veľkú dôveru ľudí, lebo z jeho úst nebolo počuť faloš. Jeho chudobný dom, stále obliehaný mladými, sa stal skutočnou katolíckou školou. Dominik zadarmo vyučoval nielen náboženstvo, ale aj humanitné a prírodné vedy.

Keď videl chudobu mnohých svojich žiakov,

vzdal sa aj toho mála, čo mal — šiat, chleba či peňazí. Žil veľmi skromne. Jedával málo, nosil obdrtý odev, spal iba krátko na chatrnom lôžku a bičovaním si umŕtvoval svoje telo. Všetko odriekanie a trápenie obetoval Bohu za hriechy druhých. Boh ho za to obdaril mnohými charizmami.

Mal dar predvídania, videl do sŕdc hriešnikov, prežíval stavy vytrženia. Dominik Lentini zomrel 25. februára 1828 rodnom meste po dlhej agónii, ktorú spôsobil zápal mozgových blán a počas ktorej prežíval obdobie duchovnej vyprahnutosti. Farníci nezabudli na jeho tridsaťročnú pokornú službu. Pohreb obľúbeného kňaza trval sedem dní a zúčastnilo sa na ňom množstvo ľudí. Aj po smrti sa Dominik Lentini zaslúžil o mnoho konverzií a duchovných i telesných uzdravení. Pri jeho hrobe sa udialo niekoľko zázračných uzdravení, ktoré potvrdili aj cirkevné authority. Medzi nimi bol aj biskup Mons. Nicola M. Laudioso, vyliečený z rakoviny. Dňa 12. októbra 1997 vyhlásil pápež Ján Pavol II. Dominika Lentiniho za blahoslaveného.

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku